

Repertoriul jurisprudenței

ORDONANȚA TRIBUNALULUI (Camera a opta)

9 septembrie 2013*

„Acțiune în anulare — Ajutoare de stat — Schemă de ajutor care permite amortizarea fiscală a fondului comercial financiar în cazul achiziționării unor titluri de participare străine — Decizie prin care schema de ajutor este declarată incompatibilă cu piața comună și nu se dispune recuperarea ajutoarelor — Act care presupune măsuri de executare — Lipsa afectării individuale — Lipsa obligației de restituire — Inadmisibilitate”

În cauza T-400/11,

Altadis, SA, cu sediul în Madrid (Spania), reprezentată de J. Buendía Sierra, de E. Abad Valdenebro, de M. Muñoz de Juan și de R. Calvo Salinero, avocați,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de R. Lyal, de C. Urraca Caviedes și de P. Němečková, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect cererea de anulare în parte a Deciziei 2011/282/UE a Comisiei din 12 ianuarie 2011 privind amortizarea fiscală a fondului comercial financiar în cazul achiziționării unor titluri de participare străine C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) pusă în aplicare de Spania (JO L 135, p. 1),

TRIBUNALUL (Camera a opta),

compus din domnul L. Truchot (raportor), președinte, doamna M.E. Martins Ribeiro și domnul A. Popescu, judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: spaniola.

Ordonanță

Istoricul cauzei

- 1 Prin intermediul mai multor întrebări cu solicitare de răspuns în scris, adresate în anii 2005 și 2006 (E-4431/05, E-4772/05, E-5800/06 și P-5509/06), anumiți membri ai Parlamentului European au interpellat Comisia Comunităților Europene cu privire la calificarea drept ajutor de stat a dispozitivului prevăzut la articolul 12 alineatul 5 din Legea privind impozitul pe profit (Ley del Impuesto sobre Sociedades), introdus în aceasta de Legea 24/2001 din 27 decembrie 2001 de adoptare a unor măsuri fiscale, administrative și de ordin social (Ley 24/2001, de Medidas Fiscales, Administrativas y del Orden Social) (BOE nr. 313 din 31 decembrie 2001, p. 50493) și preluat în Decretul legislativ regal 4/2004 din 5 martie 2004 de aprobare a textului modificat al Legii privind impozitul pe profit (Real Decreto Legislativo 4/2004, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley del Impuesto sobre Sociedades) (BOE nr. 61, din 11 martie 2004, p. 10951) (denumit în continuare „schema în litigiu”). Comisia a răspuns în esență că, potrivit informațiilor de care dispunea, schema în litigiu nu părea să intre în domeniul de aplicare al normelor privind ajutoarele de stat.
- 2 Prin scrisorile din 15 ianuarie 2007 și din 26 martie 2007, Comisia a invitat autoritățile spaniole să îi furnizeze informații în vederea aprecierii întinderii și a efectelor schemei în litigiu. Prin scrisorile din 16 februarie și din 4 iunie 2007, Regatul Spaniei a comunicat Comisiei informațiile solicitate.
- 3 Prin faxul din 28 august 2007, Comisia a primit o plângere din partea unui operator privat, în care se afirma că schema în litigiu constituie un ajutor de stat incompatibil cu piața comună.
- 4 Prin decizia din 10 octombrie 2007 (rezumat publicat în JO C 311, p. 21), Comisia a deschis o procedură oficială de investigare privind schema în litigiu.
- 5 Prin scrisoarea din 5 decembrie 2007, Comisia a primit observațiile Regatului Spaniei cu privire la această decizie de deschidere a procedurii oficiale. Între 18 ianuarie și 16 iunie 2008, Comisia a primit de asemenea observațiile a 32 de părți terțe interesate, printre care cele ale reclamantei, Altadis, SA. Prin scrisorile din 30 iunie 2008 și din 22 aprilie 2009, Regatul Spaniei și-a prezentat comentariile cu privire la observațiile formulate de părțile terțe interesate.
- 6 La 18 februarie 2008, la 12 mai 2009 și la 8 iunie 2009 au fost organizate reuniuni tehnice cu autoritățile spaniole. Alte reuniuni tehnice au fost organizate și cu unele dintre cele 32 de părți terțe interesate, printre care și reclamanta.
- 7 Prin scrisoarea din 14 iulie 2008 și prin e-mailul din 16 iunie 2009, Regatul Spaniei a prezentat informații suplimentare Comisiei.
- 8 Comisia a încheiat procedura, în ceea ce privește titlurile de participare achiziționate în cadrul Uniunii Europene, prin Decizia 2011/5/CE din 28 octombrie 2009 privind amortizarea fiscală a fondului comercial financiar în cazul achiziționării unor titluri de participare străine C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07), pusă în aplicare de Spania (JO 2011, L 7, p. 48). Prin această decizie se declară incompatibilă cu piața comună schema în litigiu, care constă într-un avantaj fiscal ce permite societăților spaniole să amortizeze fondul comercial care rezultă din achiziționarea unor titluri de participare în întreprinderi străine atunci când aceasta se aplică în privința achiziționării unor titluri de participare în societăți stabilite în cadrul Uniunii. Comisia a menținut deschisă procedura în ceea ce privește achiziționările unor titluri de participare realizate în afara Uniunii, întrucât autoritățile spaniole se angajaseră să furnizeze elemente noi referitoare la obstacolele din calea fuziunilor transfrontaliere în afara Uniunii.

- 9 Regatul Spaniei a comunicat Comisiei la 12, la 16, și la 20 noiembrie 2009 și la 3 ianuarie 2010 informații referitoare la investițiile directe realizate de societăți spaniole în afara Uniunii. Comisia a primit de asemenea observații din partea mai multor părți terțe interesate.
- 10 La 27 noiembrie 2009, la 16 iunie 2010 și la 29 iunie 2010, au avut loc reuniuni tehnice între Comisie și autoritățile spaniole.
- 11 La 12 ianuarie 2011, Comisia a adoptat Decizia 2011/282/UE privind amortizarea fiscală a fondului comercial financiar în cazul achiziționării unor titluri de participare străine C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) pusă în aplicare de Spania (JO L 135, p. 1, denumită în continuare „decizia atacată”).
- 12 Prin decizia atacată se declară incompatibilă cu piața comună schema în litigiu atunci când aceasta se aplică în privința achiziționării unor titluri de participare în societăți stabilite în afara Uniunii [articolul 1 alineatul (1) din decizia atacată]. Cu toate acestea, articolul 1 alineatele (2) și (3) din decizia atacată permite ca schema în litigiu să continue să se aplice, în temeiul principiului protecției încrederii legitime, în privința achiziționării unor titluri de participare realizate înaintea publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* a deciziei de deschidere a procedurii oficiale de investigare, la 21 decembrie 2007, precum și în privința achiziționării unor titluri de participare a căror realizare, condiționată de autorizarea din partea unei autorități de reglementare căreia operațiunea i-a fost notificată anterior acestei date, era irevocabil inițiată înainte de 21 decembrie 2007. Articolul 1 alineatele (4) și (5) din decizia atacată permite în plus schemei în litigiu să continue să se aplice în privința achiziționării unor titluri de participare în întreprinderi stabilite în China, în India sau în alte țări în care este demonstrată existența unor obstacole juridice explicite în calea combinărilor transfrontaliere de întreprinderi, achiziționări realizate înaintea publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* a deciziei menționate, la 21 mai 2011, precum și în privința achiziționării unor titluri de participare a căror realizare, condiționată de autorizarea din partea unei autorități de reglementare căreia operațiunea i-a fost notificată anterior acestei date, era irevocabil inițiată înainte de 21 mai 2011.

Procedura și concluziile părților

- 13 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 29 iulie 2011, reclamanta a introdus prezenta acțiune.
- 14 Prin act separat depus la grefa Tribunalului la 10 noiembrie 2011, Comisia a ridicat o excepție de inadmisibilitate în temeiul articolului 114 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului.
- 15 La 6 ianuarie 2012, reclamanta și-a prezentat observațiile cu privire la excepția de inadmisibilitate ridicată de Comisie.
- 16 La 5 octombrie și la 13 decembrie 2012, ca măsuri de organizare a procedurii, Tribunalul a solicitat reclamantei să indice cum înțelege să acționeze, în ceea ce privește prezenta acțiune, având în vedere Hotărârea Tribunalului din 8 martie 2012, Iberdrola/Comisia (T-221/10), și Ordonanța Tribunalului din 21 martie 2012, Modelo Continente Hipermercados/Comisia (T-174/11), iar Comisiei să își prezinte observațiile cu privire la răspunsul reclamantei la această întrebare. Reclamanta și Comisia au răspuns la aceste întrebări în termenele stabilite.
- 17 Reclamanta solicită, în esență, Tribunalului:
 - constatarea faptului că acțiunea este admisibilă și dispunerea continuării procedurii;
 - anularea articolului 1 alineatul (1) din decizia atacată;

- în subsidiar, anularea articolului (4) din decizia atacată, în măsura în care prevede o obligație de recuperare a ajutoarelor acordate pentru operațiuni anterioare datei de 21 mai 2011;
- cu titlu încă mai subsidiar, anularea articolului 1 alineatul (1) și, în al doilea rând, a articolului 4 din decizia atacată, în măsura în care aceste dispoziții se referă la operațiuni efectuate în Maroc;
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

18 Comisia solicită Tribunalului:

- declararea inadmisibilității acțiunii;
- obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

- 19 Potrivit articolului 114 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, la cererea uneia dintre părți, Tribunalul poate să se pronunțe asupra inadmisibilității fără a intra în dezbateră fondului. În conformitate cu alineatul (3) al aceluiași articol, în continuare procedura este orală, în afară de cazul în care Tribunalul decide altfel. Tribunalul consideră că, în speță, înscrisurile de la dosar sunt suficient de lămuritoare și decide că nu este necesară deschiderea procedurii orale.
- 20 Comisia susține că prezenta acțiune este inadmisibilă pentru motivul că reclamanta nu a demonstrat nici că avea un interes de a exercita acțiunea, nici că era vizată în mod individual de decizia atacată.
- 21 Trebuie să se înceapă prin examinarea celei de a doua cauze de inadmisibilitate invocate de Comisie.
- 22 Conform articolului 263 al patrulea paragraf TFUE, „[o]rice persoană fizică sau juridică poate formula, în condițiile prevăzute la primul și al doilea paragraf, o acțiune împotriva actelor al căror destinatar este sau care o privesc direct și individual, precum și împotriva actelor normative care o privesc direct și care nu presupun măsuri de executare”.
- 23 Întrucât decizia atacată a fost adoptată la finalizarea procedurii oficiale de investigare și întrucât aceasta nu a fost adresată reclamantei, afectarea individuală a acesteia din urmă trebuie apreciată conform criteriilor definite în Hotărârea Curții din 15 iulie 1963, Plaumann/Comisia (25/62, Rec., p. 197, 223). Astfel, reclamanta trebuie să demonstreze că decizia atacată îi aduce atingere în temeiul anumitor calități care îi sunt specifice sau al unei situații de fapt care o particularizează în raport cu orice altă persoană și, prin urmare, o individualizează în mod similar destinatarului acestei decizii (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 29 aprilie 2004, Italia/Comisia, C-298/00 P, Rec., p. I-4087, punctul 36 și jurisprudența citată).
- 24 Reclamanta susține calitatea sa de beneficiară a schemei în litigiu pentru a demonstra că este afectată în mod individual de decizia atacată, prin care schema respectivă este declarată nelegală și incompatibilă cu piața comună.
- 25 Conform unei jurisprudențe constante, o întreprindere nu poate, în principiu, să introducă o acțiune în anularea unei decizii a Comisiei prin care se interzice o schemă sectorială de ajutor dacă nu este vizată de această decizie decât în temeiul apartenenței sale la sectorul în cauză și al calității sale de potențial beneficiar al schemei respective. Astfel, o asemenea decizie se prezintă, față de această întreprindere, ca o măsură cu aplicabilitate generală care se aplică unor situații determinate în mod obiectiv și produce efecte juridice în privința unei categorii de persoane avute în vedere în mod general și abstract (a se

vedea Hotărârea Italia/Comisia, citată anterior, punctul 37 și jurisprudența citată, și Hotărârea Tribunalului din 11 iunie 2009, Acegas/Comisia, T-309/02, Rep., p. II-1809, punctul 47 și jurisprudența citată).

- 26 Cu toate acestea, întrucât întreprinderea reclamantă nu este vizată de decizia în cauză numai în calitate de întreprindere care aparține sectorului avut în vedere, beneficiară în mod potențial a schemei de ajutor, ci și în calitatea sa de beneficiar efectiv al unui ajutor individual acordat în temeiul acestei scheme, a cărui recuperare a fost dispusă de Comisie, ea este vizată în mod individual de decizia menționată, iar acțiunea formulată de aceasta împotriva deciziei este admisibilă (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 19 octombrie 2000, Italia și Sardegna Lines/Comisia, C-15/98 și C-105/99, Rec., p. I-8855, punctele 34 și 35, și Hotărârea Tribunalului din 10 septembrie 2009, Banco Comercial dos Açores/Comisia, T-75/03, nepublicată în Repertoriu, punctul 44).
- 27 Trebuie verificat, așadar, dacă reclamanta are calitatea de beneficiar efectiv al unui ajutor individual acordat în temeiul schemei de ajutor avute în vedere în decizia atacată și a cărui recuperare a fost dispusă de Comisie (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 9 iunie 2011, Comitato „Venezia vuole vivere” și alții/Comisia, C-71/09 P, C-73/09 P și C-76/09 P, Rec., p. I-4727, punctul 53 și jurisprudența citată, și Hotărârea Iberdrola/Comisia, citată anterior, punctul 27).
- 28 În prezenta cauză, reclamanta a demonstrat că avea calitatea de beneficiar efectiv al schemei în litigiu. Astfel, aceasta a atașat cererii introductive un document care atestă că pusese în aplicare schema în litigiu în privința achiziționării unor titluri de participare, în anul 2003 și în anul 2006, într-o societate stabilită în Maroc. Cu toate acestea, în temeiul articolului 1 alineatul (2) și al articolului 4 alineatul (1) din decizia atacată, nu este vizată de obligația de recuperare prevăzută de această decizie.
- 29 În această privință, reclamanta susține, în primul rând, invocând jurisprudența, că este suficientă calitatea sa de beneficiar efectiv al schemei în litigiu pentru a stabili că este afectată în mod individual, obligația de rambursare a ajutoarelor primite potrivit schemei respective nefiind o condiție indispensabilă acestei recunoașteri. Reclamanta deduce în special din Hotărârea Comitato „Venezia vuole vivere” și alții/Comisia, citată anterior, că o întreprindere poate fi considerată vizată în mod individual atunci când beneficiază de un ajutor acordat în cadrul unei scheme de ajutor pentru care s-a dispus în general recuperarea, fără ca ea însăși să fie vizată de această obligație de restituire.
- 30 Este necesar să se amintească în această privință punctul 53 din Hotărârea Comitato „Venezia vuole vivere” și alții/Comisia, citată anterior, pe care își întemeiază reclamanta argumentația:
- „[...] pe beneficiarii efectivi ai ajutoarelor individuale acordate în temeiul unei scheme de ajutoare a căror recuperare a fost dispusă de Comisie [...] îi privește astfel în mod individual [...]”
- 31 Or, acest fragment a fost interpretat în deciziile Curții și ale Tribunalului care l-au menționat în sensul că beneficiarul efectiv al unei scheme de ajutor este considerat afectat în mod individual de o decizie a Comisiei referitoare la această schemă numai dacă a beneficiat de un ajutor care intră în domeniul de aplicare al obligației de recuperare prevăzute de decizia respectivă (a se vedea în acest sens Hotărârea Italia și Sardegna Lines/Comisia, citată anterior, punctele 31 și 34, Hotărârea Tribunalului din 11 iunie 2009, AEM/Comisia, T-301/02, Rec., p. II-1757, punctele 46-48, și Ordonanța Modelo Continente Hipermercados/Comisia, citată anterior, punctul 30). Recuperarea la care se face referire la punctul 53 din Hotărârea Comitato „Venezia vuole vivere” și alții/Comisia, citată anterior, vizează, prin urmare, ajutorul de care a beneficiat reclamanta în cauză, iar nu în general ajutoarele plătite în temeiul schemei de ajutor respective.

32 Această interpretare este confirmată, de altfel, de punctul 56 din Hotărârea Comitato „Venezia vuole vivere” și alții/Comisia, citată anterior, care are următorul cuprins:

„[...] ordinul de recuperare privește deja în mod individual toți beneficiarii schemei respective, în măsura în care sunt expuși, din momentul adoptării deciziei în litigiu, riscului ca avantajele pe care le-au primit să fie recuperate, iar astfel situația lor juridică este afectată. În consecință, acești beneficiari fac parte dintr-un cerc restrâns [...], fără a fi necesară examinarea unor condiții suplimentare, referitoare la situații în care decizia Comisiei nu este însoțită de un ordin de recuperare. În plus, eventualitatea ca, ulterior, avantajele declarate ilegale să nu fie recuperate de la beneficiari nu exclude ca aceștia să fie considerați vizați individual.”

33 Reiese, pe de o parte, din prima și din a doua frază din cadrul acestui punct din Hotărârea Comitato „Venezia vuole vivere” și alții/Comisia, citată anterior, coroborate cu punctul 55 care îl precedă că Curtea s-a limitat la a examina cazul, singurul în discuție în această hotărâre, în care actul atacat prevedea o obligație de recuperare care viza reclamanta. Curtea constată astfel, în prima frază, că ordinul de recuperare îi privește în mod individual pe toți beneficiarii schemei de ajutor în cauză expuși riscului de a fi obligați să restituie ajutoarele primite și exclude, în a doua frază, examinarea situației în care decizia Comisiei nu este însoțită de un ordin de recuperare. Reiese, pe de altă parte, din a treia frază de la punctul 56 din Hotărârea Comitato „Venezia vuole vivere” și alții/Comisia, citată anterior, interpretată de asemenea în lumina punctului 55 din aceeași hotărâre, că o astfel de obligație de recuperare ce vizează o reclamantă este suficientă pentru a o individualiza, fără a fi necesar să se examineze dacă, la nivel național, această obligație va fi urmată de efecte (Ordonanța Modelo Continente Hipermercados/Comisia, citată anterior, punctul 29).

34 Astfel, în Hotărârea Comitato „Venezia vuole vivere” și alții/Comisia, citată anterior, invocată de reclamantă, Curtea a dedus afectarea individuală a reclamantei din cauza respectivă din instituirea prin actul atacat a unei obligații de recuperare care viza ajutoarele pe care aceasta le primise, independent de punerea în aplicare a acestei obligații. Prin urmare, nu se poate deduce de aici că este suficientă calitatea de beneficiar efectiv al unei scheme de ajutor pentru a individualiza beneficiarul respectiv, în cazul în care acesta nu este vizat de obligația prevăzută de actul atacat de recuperare a ajutoarelor plătite în temeiul schemei respective.

35 Nu este mai relevantă în această privință Hotărârea Tribunalului din 21 mai 2010, Franța și alții/Comisia (T-425/04, T-444/04, T-450/04 și T-456/04, Rec., p. II-2099). Într-adevăr, după cum arată reclamanta, Tribunalul a statuat la punctul 123 din această hotărâre că anularea dispoziției din decizia în litigiu prin care se constată incompatibilitatea cu piața comună a ajutorului în cauză ar avea drept consecință faptul că constatarea ilegalității acestei măsuri de ajutor, care este o măsură individuală în favoarea reclamantului, ar fi nulă și neavenită, ceea ce constituie o consecință juridică ce modifică situația sa juridică și îi conferă un avantaj. Cu toate acestea, după cum subliniază în mod întemeiat Comisia, Tribunalul și-a exprimat la acest punct opinia privind condiția admisibilității interesului de a exercita acțiunea, care se distinge de condiția afectării individuale în special prin faptul că vizează beneficiul creat reclamantului prin rezultatul acțiunii sale, iar nu legătura specială a acestui reclamant cu decizia care face obiectul acțiunii (a se vedea punctul 23 de mai sus și a se vedea de asemenea punctul 38 de mai jos).

36 În sfârșit, trebuie îndepărtat argumentul întemeiat pe riscul patrimonial pentru beneficiarul efectiv al unui ajutor acordat în temeiul unei scheme declarate incompatibile, care are rezulta din efectele posibile ale unei asemenea declarații de incompatibilitate privind aplicarea normelor în materie de cumul al ajutoarelor și de ajutoare *de minimis*, întrucât reclamanta s-a limitat la o simplă afirmație în această privință și nu a furnizat nicio explicație referitoare la efectele posibile sus-menționate și, astfel, la riscul patrimonial invocat.

- 37 Reclamanta susține, în al doilea rând, că, presupunând că obligația de recuperare a ajutoarelor de care a beneficiat ar fi necesară pentru a putea fi considerată vizată în mod individual de decizia atacată, ar fi supusă unei asemenea obligații în speță. Astfel, excluderea operațiunilor anterioare datei de 21 decembrie 2007 din domeniul de aplicare al obligației de recuperare în temeiul principiului protecției încrederii legitime nu ar fi definitivă, din cauza acțiunii formulate de Deutsche Telekom AG în cauza T-207/10 împotriva acestei părți a dispozitivului deciziei atacate.
- 38 Prin această argumentație, reclamanta confundă de asemenea condiția admisibilității afectării individuale cu cea a interesului de a exercita acțiunea. Astfel, dacă interesul de a exercita acțiunea poate fi stabilit sau, dimpotrivă, poate dispărea, printre altele din cauza unor evenimente exterioare reclamantei și deciziei contestate intervenite ulterior introducerii acțiunii în fața instanței, afectarea individuală a unei persoane fizice sau juridice se apreciază în ziua introducerii acțiunii și nu depinde decât de decizia contestată. Astfel, o persoană vizată în mod individual de o decizie prin care un ajutor este declarat incompatibil cu piața comună și prin care se dispune recuperarea acestuia rămâne vizată în mod individual chiar dacă ulterior rezultă că rambursarea nu îi va fi solicitată (a se vedea în acest sens Hotărârea Comitato „Venezia vuole vivere” și alții/Comisia, citată anterior, punctul 56, și Concluziile avocatului general Trstenjak prezentate în cauza în care s-a pronunțat această hotărâre, Rep., p. I-4732, punctele 81 și 82; a se vedea de asemenea punctul 33 de mai sus).
- 39 În plus, trebuie amintit că, pentru a fi vizat în mod individual de actul atacat, reclamantul trebuie să dovedească apartenența sa la un cerc închis, și anume la un grup care nu mai poate fi lărgit după adoptarea actului atacat (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 26 iunie 1990, Sofrimport/Comisia, C-152/88, Rec., p. I-2477, punctul 11, și Hotărârea Curții din 22 iunie 2006, Belgia și Forum 187/Comisia, C-182/03 și C-217/03, Rec., p. I-5479, punctul 63).
- 40 În prezenta cauză, anularea eventuală a articolului 1 alineatul (2) din decizia atacată de Tribunal în cauza T-207/10 și recuperarea subsecventă a ajutoarelor în litigiu de la reclamantă, pe lângă faptul că sunt pur ipotetice, nu permit să se considere că aceasta este vizată în mod individual (a se vedea în acest sens Hotărârea Iberdrola/Comisia, citată anterior, punctul 42).
- 41 Rezultă din cele de mai sus că reclamanta nu este vizată în mod individual de decizia atacată.
- 42 Reclamanta susține însă că nu ar fi obligată în speță să demonstreze că este vizată în mod individual de decizia atacată, întrucât această decizie ar putea fi calificată drept act normativ care nu presupune măsuri de executare, în sensul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE.
- 43 Comisia răspunde că decizia atacată nu constituie un act normativ care nu presupune măsuri de executare, invocând mai multe măsuri de executare naționale ale deciziei atacate și în special abrogarea schemei în litigiu de către legiuitorul spaniol, recuperarea de către autoritățile fiscale a ajutoarelor ilegale acordate în temeiul schemei în litigiu de la beneficiari, precum și recunoașterea sau refuzul aceluiași autorități de a acorda avantajul fiscal în cauză.
- 44 Reclamanta consideră, în schimb, că măsurile invocate de Comisie nu constituie măsuri de executare în sensul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE. Astfel, măsurile de recuperare invocate nu ar putea fi considerate ca atare, întrucât ordinul de recuperare cuprins în decizia atacată este obligatoriu în toate elementele sale pentru Regatul Spaniei, fără ca acesta din urmă să dispună de o marjă de apreciere. În mod similar, abrogarea schemei în litigiu declarate incompatibilă, precum și recunoașterea sau refuzul de a acorda avantajul fiscal în cauză ar fi deja determinate în decizia atacată și nu ar fi decât consecința juridică a acesteia.
- 45 Este necesar să se amintească în această privință că, în temeiul articolului 288 al patrulea paragraf TFUE, o decizie precum cea din speță este obligatorie în toate elementele sale numai pentru destinatarii pe care îi indică. Prin urmare, obligația de a refuza acordarea beneficiului schemei în

litigiu, de a anula avantajele fiscale acordate și de a recupera ajutoarele plătite în temeiul acestei scheme sunt consecințele juridice obligatorii ale deciziei atacate pentru Regatul Spaniei, care este destinatarul acesteia.

- 46 În schimb, decizia atacată nu produce asemenea efecte juridice cu privire la beneficiarii schemei în litigiu. Articolul 1 alineatul (1) din decizia atacată nu definește consecințele incompatibilității schemei în litigiu cu piața internă în privința fiecărui beneficiar al schemei respective, întrucât această declarație de incompatibilitate nu implică în sine pentru beneficiarii menționați nicio interdicție sau obligație. Mai mult, efectul incompatibilității nu este în mod necesar același pentru fiecare dintre beneficiarii schemei în litigiu. Consecințele incompatibilității trebuie astfel să fie individualizate printr-un act juridic care emană de la autoritățile naționale competente, precum un aviz de impozitare, care să constituie o măsură de executare a articolului 1 alineatul (1) din decizia atacată în sensul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE.
- 47 Nu prezintă importanță în această privință faptul că, după cum arată reclamanta, Regatul Spaniei nu dispune de nicio marjă de apreciere la punerea în aplicare a deciziei atacate. Lipsa puterii de apreciere este un criteriu care trebuie, desigur, examinat pentru a se constata dacă este îndeplinită condiția afectării directe a unui reclamant (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 26 septembrie 2000, *Starway/Consiliul*, T-80/97, Rec., p. II-3099, punctul 61 și jurisprudența citată). Cu toate acestea, cerința existenței unui act care nu presupune măsuri de executare, prevăzută la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE, constituie o condiție diferită de cea referitoare la afectarea directă (Ordonanța Tribunalului din 4 iunie 2012, *Eurofer/Comisia*, T-381/11, punctul 59, și Ordonanța Tribunalului din 5 februarie 2013, *BSI/Consiliul*, T-551/11, punctul 56).
- 48 Rezultă de aici că decizia atacată presupune măsuri de executare și că, prin urmare, nu poate fi calificată drept act normativ care nu presupune măsuri de executare în sensul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE. Argumentul reclamantei întemeiat pe ultima parte a frazei din această dispoziție trebuie, așadar, respins.
- 49 Această concluzie nu este repusă în discuție de argumentul reclamantei întemeiat pe încălcarea dreptului la o protecție judiciară efectivă, întrucât nu ar putea introduce nicio acțiune împotriva declarației de incompatibilitate a schemei în litigiu care figurează la articolul 1 alineatul (1) din decizia atacată.
- 50 Într-adevăr, Uniunea este o uniune de drept în care actele instituțiilor sale sunt supuse controlului conformității cu Tratatul CE și cu principiile generale de drept din care fac parte drepturile fundamentale. Prin urmare, particularii trebuie să poată beneficia de o protecție jurisdicțională efectivă a drepturilor care le sunt conferite de ordinea juridică a Uniunii (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 24 martie 2011, *Freistaat Sachsen și alții/Comisia*, T-443/08 și T-455/08, Rec., p. II-1311, punctul 55 și jurisprudența citată). Cu toate acestea, în speță, reclamanta nu este nicidecum lipsită de orice protecție jurisdicțională efectivă. Astfel, chiar dacă prezenta acțiune este declarată inadmisibilă, nimic nu se opune posibilității ca reclamanta să conteste în fața instanței naționale măsurile de executare a deciziei atacate și în special avizele de impozitare prin care se refuză acordarea beneficiului schemei în discuție. Instanța națională va putea astfel să controleze în mod accesoriu validitatea articolului 1 alineatul (1) din decizia atacată și, dacă este necesar, să sesizeze Curtea cu o întrebare preliminară având ca obiect aprecierea validității acestuia în temeiul articolului 267 TFUE (a se vedea în acest sens și prin analogie Ordonanța *Eurofer/Comisia*, citată anterior, punctul 60).
- 51 În consecință, se impune respingerea acțiunii ca inadmisibilă, fără a fi necesar să se examineze prima cauză de inadmisibilitate opusă de Comisie și întemeiată pe lipsa interesului reclamantei de a exercita acțiunea.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 52 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune ca, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, să fie obligată să suporte și cheltuielile de judecată efectuate de Comisie, conform concluziilor acesteia din urmă.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a opta)

dispune:

- 1) **Respinge acțiunea.**
- 2) **Obligă Altadis, SA la plata cheltuielilor de judecată.**

Pronunțată la Luxemburg, la 9 septembrie 2013.

Grefier
E. Coulon

Președinte
L. Truchot